

Regjeringen; troer Thinget ikke at kunne tillæde det foreliggende, bliver det vistnok, uagtet det Betænkkelige derved, nødvendigt, at Sagen gaaer i Sællesubvalg.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Naar jeg ved en tidligere Seilighed har gjort Rede for mit Standpunkt i denne Sag her i Salen, da er der ikke fremkommet Noget senere, som har foranlediget mig til at frasælde samme. Jeg tror derfor, under Henvisning til, hvad jeg ved tidligere Seilighed har ytret, at kunne indskrænke mig til ved denne Seilighed at udtale, at, medens jeg ikke vil kunne gaae ind paa det af forskellige ærede Medlemmer her i Salen stillede Ændringsforslag, vil jeg derimod vel kunne gaae ind paa samme i Forbindelse med det af min Collega stillede Underændringsforslag.

Formanden: Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds har Ordet.

Minefald: Jeg frasælder Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds har Ordet.

J. N. Hansen: Jeg har virkelig ikke været i Tvivl om, at den høitærede Kirke- og Undervisningsminister kunde gaae ind paa Ændringsforslaget, naar ogsaa Justitsministerens Underændringsforslag blev vedtaget; thi i saa Fald var det i fuldstændig Overensstemmelse med det Lovforslag, som blev indbragt af Regjeringen, og at Regjeringen kunde være fornøiet med at faae Regjeringens Forslag vedtaget, kan jeg vel forstaae. Efter hvad der blev udtalt af den høitagtede Justitsminister, kan jeg indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger. For det Første vil jeg sige, at det Raad, der blev givet af det ærede Medlem for Fredericia (Gad), at man kunde opgive Fæstningen nu, thi dersom Sjenden ikke behandlede os godt, naar vi havde overgivet Fæstningen til ham, kunde vi erobre den igjen, er et Raad, som jeg tror, at det vilde være meget farligt at følge i Krig. Hvad enten det nu er den physiske eller den politiske Krig eller hvilken anden Krig det er, tror jeg, at

det er farligt at overlade Sjenden Marken i Tillid til, at han vil være human og god, og saa sige, at vil han ikke det, skulle vi nok jage ham bort igjen. Denne Fremgangsmaade mener jeg, at det ikke er værd at følge. Dette Forslag er jo det, som i forrige Session foreslaa Landstinget til sidste Slutning, og uagtet hele Lovens Udkommen berøede paa, hvorvidt Landstinget vilde vedtage det eller ikke, forfaste Landstinget det dog, hvorfor Loven ikke kom ud. Nu har jeg ikke seet det allerfjerneeste Tegns til, at Landstinget har forandret sin Mening om dette Spørgsmaal siden sidst, og naar det dengang, da Lovens Udkomme ligefrem skulde afgjøres ved en saadan Afstemning, stemte mod Forslaget, seer jeg ikke, hvorledes man nu, da der ligger flere Afstemninger for angaaende dette Spørgsmaal, vil vente, at Landstinget paa Halvveien vil stemme for, hvad det dengang til sidste og endelige Beslutning ikke vilde tage imod; dette kan jeg ikke tænke mig Muligheden af. Med Hensyn til min Fortolkning af, hvad der ligger for, skal jeg ganske rolig finde mig i det Bidsnesbyrd af det ærede Medlem for Fredericia, at jeg ikke kan læse Danst. Jeg kan nu engang ikke læse Danst anderledes, end jeg efter min Forstand kan gjøre det, og jeg maa da vedblivende paastaae, at der ligger i Ordene, hvad jeg sagde. Den ærede Justitsminister bemærkede, at dette ikke „med Nødvendighed“ laa i Ordene, og jeg lagde meget Mærke til, hvor forsigtig han var, idet han sagde: „med Nødvendighed“. Det er allerede en stor Indrømmelse fra den ærede Ministers Side til min Fortolkning, naar han siger, at den ikke med Nødvendighed ligger i Ordene. Jeg kan ikke see Andet, end at der staar, at enhver Børnepligtig, der har modtaget Ordination i den danske Folkekirk, kan efter Udløbet af de 4 første Tjenesteaar i Linten kun indfalde til Tjeneste i Krigstid; det er Ord, der tale for sig selv. Jeg skal dernæst gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han begaaer en Uret imod mig, naar han siger, at dette Forslag er Noget, som jeg har Deel i fra sidste Samling. De ærede Medlemmer ville, naar de tage Forhandlingen ved eneste Behandling af denne Sag i forrige Samling, efter at